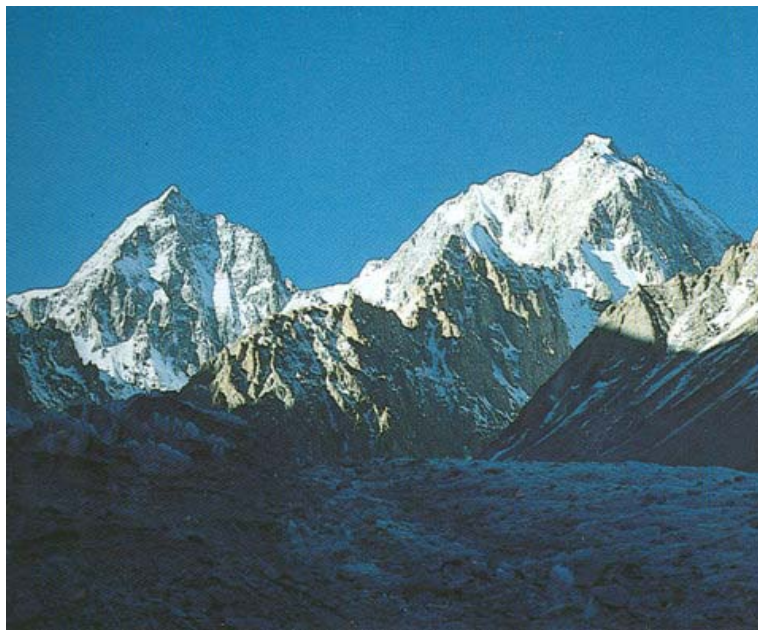

ریمو I - ۷۳۸۵ متر

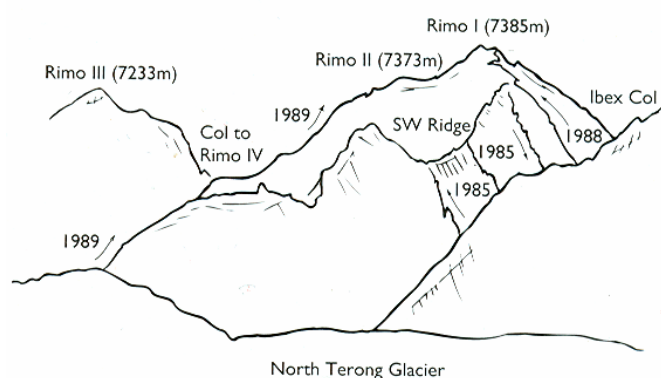
جبهه جنوبی/یال جنوب غربی

ریمو (Rimo) سالهای متعددی قله ای اسرار آمیز بود که در قلب سرزمینی دور دست قرار داشت. مسافران اولیه آسیای مرکزی در گذر از گردنه قراقروم می بایست قله آن را دیده باشند، اما این فیلیپو دی فیلیپی (Philipo de Philipi) ایتالیایی بود که برای اولین بار در سال ۱۹۱۴ از جبهه شمالی آن نقشه برداری نمود و عکس گرفت. در سال ۱۹۲۹ زوج مشهور هلندی یعنی دکتر فیلیپ و جنی ویسر (Dr Philip and Jenny Visser) اولین گروه به دره ترانگ (Terong) را رهبری نمودند و از جبهه جنوبی آن بازدید نمودند اما هیچ عکسی را منتشر نکردند.

ریمو، قله اسرار آمیز. دکتر ویسر این نما را از یخچال شمالی ترانگ در سال ۱۹۲۹ دیده بود ولی هیچ عکسی از آن منتشر نکرده فلذا هیچکس تصویری از آن قله نداشت تا اینکه هیئت برتانیایی/هندی هریش کاپادیا در سال ۱۹۸۵ از این منطقه بازدید نمود. ریمو III (سمت چپ) توسط فاترینگام و دیو ویلکینسون از طریق یخچال ریمو صعود شد. تلاشی ناموفق بر روی یال جنوب غربی (رو به دوربین) ریمو I (سمت راست) صورت گرفت. این قله در نهایت توسط هیئتی ژاپنی/هندی صعود شد. ریمو II در سال ۱۹۸۹ صعود شد. (استفن وینلز)

بعد از جنگ جهانی دوم اختلافات سیاسی بین هند و پاکستان بر سر کشمیر باعث شد کوهنوردی در این منطقه متوقف شود. چند هیئت کوهنوردی که به این منطقه پا گذاشتند توانستند از قسمتهای بالای یخچال سیاچن دیدن کنند، اما عبور از دره نوبرا (Nubra) از شرق که توسط نیروهای هندی بشدت محافظت می شد امکان پذیر نبود.

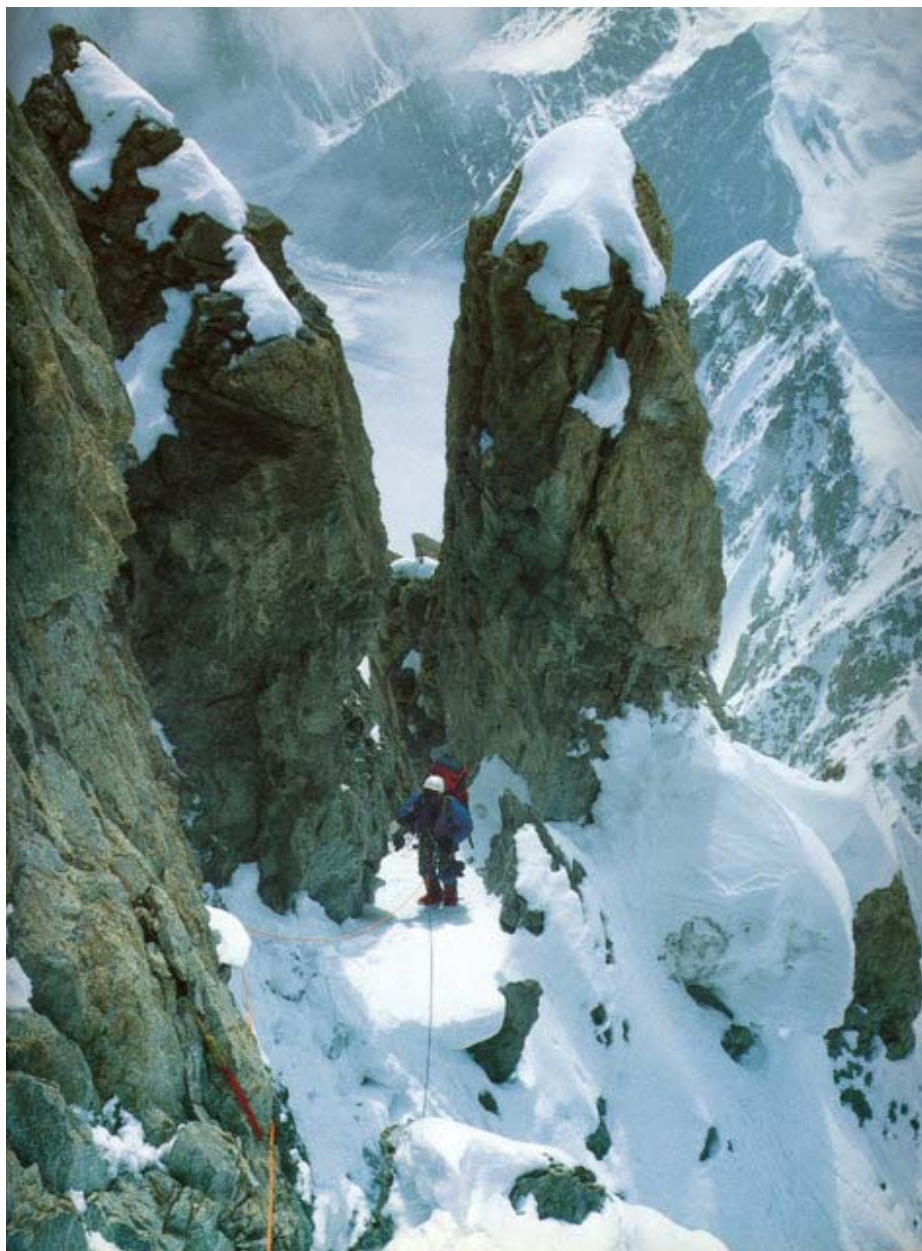
ساسر کانگری (Saser Kangri) به ارتفاع ۷۶۷۲ متر اولین بار در سال ۱۹۷۳ توسط یک هیئت نظامی هندی صعود شد، اما مابقی قله ۷۰۰۰ متری منطقه دست نخورده باقی ماندند. تنها تلاش بر روی قله ریمو توسط هیئتی ژاپنی در سال ۱۹۷۸ صورت گرفت که تلاشی کوتاه بر روی آن انجام دادند. گروهی کوچک با گذر از سیاچن از پاکستان به دره ترانگ رسیدند و در آنجا به رودخانه ای خروشان مواجه شدند که امکان پیشروی بیشتر را از آنان گرفت. همان رودخانه ۷ سال بعد نیز برای یک هیئت بریتانیایی/هندی مشکل ساز شد؛ هیئتی که در نهایت موفق شد پا بر ریمو بگذارد.

سال ۱۹۸۵ بود. هند اکنون بر تمام منطقه سیاچن تسلط داشت و به هیئت های مشترک با هندی ها اجازه

می داد در منطقه حضور یابند. گروهی بریتانیایی/هندی به سرپرستی هریش کاپادیا (Harish

Kapadia) اوایل ژوئن و قبل از ذوب گسترده یخها خود را به منطقه رساندند و توانستند به راحتی از رودخانه ترانگ گذر کرده و بعد از گروه ویسر اولین کسانی باشند که پا بر مجموعه یخچال های ترانگ می گذارند. در طی ۴ هفته بعد ۱۱ کوهنورد گروه قله متعددی را صعود کردند و از مناطق زیادی دیدن نمودند.

بزرگترین موفقیت گروه متعلق بود به صعود دیو ویلکینسون (Dave Wilkinson) و جیم فاترینگام (Jim Fotheringham) که توانستند در تلاشی یکسره و بدون شناسایی قبلی اولین صعود ریمو III به ارتفاع ۷۲۳۳ متر را به نام خود ثبت کنند. آنها با گذری دشوار از گردنه ایبکس (Ibex) از طریق یال شمال شرقی به این مهم دست یافتند. معلوم شد مرتفع ترین قله، یعنی ریمو I به واقع قله دشواری است که از هر سو شیبهای تندی آن را احاطه کرده است. ویکتور ساوندروز (Victor Saunders) و استفن ونبلز که به روشی سبکبار صعود می نمودند ۶ روز را بر روی یال جنوب غربی سپری نمودند. اما مجبور شدند از ارتفاع ۶۸۵۰ متری بازگردند چون ونبلز کوله ای مملو از وسایل شب مانی شان را از دست داد و به پایین انداخت. زمانی برای تلاشی مجدد باقی نمانده بود.

ویکتور ساوندرز یکی از طولهای ترکیبی زیبا در بین برجک های یال جنوب غربی ریمو I را صعود می کند. در اوایل جولای ۱۹۸۵ هنوز برف زیادی بر روی مسیر وجود داشت (استفن ونبلز)

ونبلز بعد از این شکست تلخ، خود را با ثابت گذاری دره ترانگ هنگام بازگشت تسلی داد. اکنون اواسط جولای بود و رودخانه، در پر آب ترین موقع خود، تمامی دره را به طور کامل پر کرده بود. ساوندرز و

و نیلز بر روی صخره های سمت راست ثابت گذاری کردند و مسیری امن را جهت بازگشت به سیاچن گشایش نمودند.

حال ریمو I به عنوان یکی از قله نفیس صعود نشده شناخته می شد. در سال ۱۹۸۶ یک هیئت بین المللی دیگر به سرپرستی کلنل پرم چاند (Col. Prem Chand) تلاشی بر روی قله، این بار از سمت شمال شرقی، صورت داد. آنها با گذر از مسیر صعب العبور ساسر لا (Saser La) به یخچال جنوبی ریمو به پای یال شمال شرقی رسیدند. به دلیل کمبود بسیار شدید وقت، هوای خراب و شرایط خطرناک برف، این هیئت نیز تنها تا ارتفاع ۶۸۵۰ متر توانست صعود کند.

در نهایت یک گروه فوق العاده سازمان یافته ژاپنی/هندی در سال ۱۹۸۸ توانست به موفقیت نائل آید. گروه آنها را هوکام سینگ (Hukam Singh) و دیگر کارکننده همیالیا یوشیو اوگاتا (Yoshio Ogata) سرپرستی می نمود. آنها با بهره گیری از تجربیات هیئت کاپادیا و اشتباهات تاکتیکی ساوندرز و و نیلز مسیر کوتاه تری را برگزیدند. آنچنان که اغلب در همیالیا به وقوع می پیوندد، معلوم شد که یال اصلی صعود پیچیده ای دارد. آنها با شروع از نقطه ای بالاتر از گردنه ایبکس و صعود مستقیم از جبهه جنوبی نهایتاً به آخرین نقطه یال جنوب غربی رسیدند که بالاتر از بالاترین نقطه تیم ۱۹۸۵ بود.

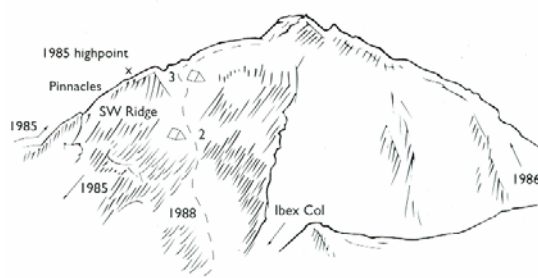
هیئت موفق ۱۹۸۸ مستقیم جبهه جنوبی را صعود نمود و تمام مسیر را ثابت گذاری کرد. اینجا مشکلترین نوار صخره ای در ارتفاع ۶۶۰۰ متری است. در انتهای بالا سمت راست نقاب هایی که جبهه را تهدید می کنند دیده می شوند. در سال ۱۹۸۸ آنها بدون خطر ارزیابی شدند اما هیئت های بعدی باید به دقت آن ها را مطالعه کنند (یوشیو اوگاتا)

گروه ژاپنی/هندی اصلاً نمی خواستند ریسک کنند. از بارگاه ۱ در ارتفاع ۶۱۰۰ متر، درست قبل از گردنه ایبکس، ۲۰۰۰ متر طناب ثابت کار گذاشتند و دو بارگاه دیگر یکی بر روی جبهه در ارتفاع ۶۷۵۰ متر و دیگری در کناره های یال در ارتفاع ۷۰۰۰ متر برپا نمودند. در ۲۸ جولای اوگاتا و سه همراه وی بارگاه ۳ را قبل از طلوع خورشید ترک نمودند و در ساعت ۲ بعد از ظهر بر فراز قله ریمو I ایستادند. همان روز دو کوهنورد دیگر که از بارگاه ۱ حرکت کرده بودند با صعود سریع طناب های ثابت خود را به قله رساندند. در دو روز پس از آن ۶ کوهنورد دیگر نیز قله را صعود نمودند و این تلاش بین المللی به فرجامی نیکو انجامید.

هیئت بین المللی سال بعد بسیار متفاوت بود. کلنل پرم چاند سرپرست گروهی شد که به چند گروه کوچکز تقسیم گردید. کوهنوردان هندی، تسوانگ اسمانلا (Tswang Smanla)، کانهایوا لال (Kanhaiwa Lal)، و موهان سینگ (Mohan Singh) از یخچال ترانگ شمالی از گردنه ای جدید بین ریمو II و ریمو III گذشته تا دومین صعود ریمو IV را به انجام رسانند (اولین صعود در سال ۱۹۸۴ توسط هیئتی نظامی از هند انجام گرفته بود). در همان حال نیک ککاس (Nick Kekus)، استفن سوستاد (Stephan Sustad) که توسط داگ اسکات و شارو پرابهو (Sharu Prabhu) پشتیبانی می شدند از طریق یال شمالی اولین صعود ریمو II را به نام خود ثبت نمودند. بعد از آن صعود زیبای سبکبار، کوهنوردان بریتانیایی خود را آماده تلاشی بر روی جبهه مسحورکننده جنوب غربی می نمودند. اما در آن مقطع سرپرست تصمیم گرفت که به برنامه خاتمه دهد. هیچ کس مطمئن نیست چرا این تصمیم گرفته شد. اما این اتفاق نشان داد چگونه سوء تفاهمات براحتی در یک هیئت مشترک تبدیل به مسئله ای بزرگ می شود.

تصویری از جبهه جنوبی که در طی اولین صعود سندبرار (Sundbrar) گرفته شده است (دیرن تولسیداس (Dhiren Toolsidas))

جبهه جنوب غربی ریمو III همانند بسیاری از مسیرها در منطقه ترانگ، همچنان هدف زیبایی دست نخورده ای باقی مانده است. اما حال باید به مسیر ژاپنی/هندی ها بر روی ریمو I پردازیم.

اگرچه ریمو I اول بار با تدارکات فراوان و با روش محاصره ای صعود شد، اما قله ای ایده آل برای یک صعود سبکبار است. مسیر آن جذاب، مستقیم و نسبتاً کوتاه است؛ از ابتدای قسمت های دشوار ۱۵۰۰ متر ارتفاع عمودی تا قله فاصله است. از بارگاه پیشرفته در یخچال شمالی ترانگ، یخچالی پر از شکاف شما را به گردنه ایبکس می رساند. صعود درست قبل از گردنه در ارتفاع ۶۱۰۰ متر شروع شده و در امتداد دهلیزی پهن در جبهه جنوبی ادامه می یابد. قسمت های صخره ای صعودی با درجه IV/V را نوید می دهند که در بعضی نقاط صعود ترکیبی دشواری دارند. اولین گروه صعود کننده بارگاه ۲ خود را در زیر یخچال های آویزان بر پا نمودند که ترسناک به نظر می رسد. گروه ۱۹۸۸ آن را امن تشخیص دادند ولی ممکن است در آینده خطرناک باشد - دلیلی خوب برای صعود سریع. یک گروه قدرتمند احتمالاً می تواند کل جبهه تا ارتفاع ۷۰۰۰ متر را در یک روز صعود کند. از آنجا ۱۰۰ متر یال بسیار باریک به بالای

یخچال های آویزان منتهی می شود. از آنجا به بعد مسیر سر راست است، اما اولین گروه به برف عمیق برخوردند و ۱۰ ساعت طول کشید تا از بارگاه ۳ به قله برسند.

چنانچه یخچال های آویزان خطرناک به نظر برسند، گزینه امن دیگر تکمیل مسیر ۱۹۸۵ بریتانیایی هاست که از سمت چپ مسیر ژاپنی/هندی ها شروع شده و از یخسارهای بزرگی ادامه یابد که ونبلز و ساوندروز در ۱۹۸۵ از آن ها فرود آمدند. بعد از آنکه به یال رسیدید، ۱۲ طول فوق العاده زیبا و دشوار ترکیبی در پیش است. سپس ۵ طول ساده تر برفی شما را به شانه ای مشخص می رساند. از آنجا تا مسیر ژاپنی/هندی ها در ارتفاع ۷۰۰۰ متریک تیغه بسیار باریک و صعود نشده فاصله است.

ریمو I قله ای باشکوه است. هر مسیری تا قله آزمونی از کوهنوردی دشوار در محیطی شگرف است. قراقروم شرقی در شما احساسی از فضای لایتناهی ایجاد می کند؛ نمایی شگرف از دوردست های سینکیانگ در شمال، ساسر کانگری در شرق، دریایی از قله صعود نشده در اطراف دره نوبرا در جنوب، و در غرب گستره ارغوانی فلات ترام شر (Teram Shehr) تا غول های بالترو.

عصرگاهی پرشکوه در ارتفاعات یال جنوب غربی ریمو I و منظره ای از دریایی از قله صعود نشده و بدون نام در امتداد دره نویرا (استفن و نیلز).

نام	ریمو I
ارتفاع	۷۳۸۵ متر
مکان	ریمو مستاق، قراقرم شرقی، هند
مسیر	جبهه جنوبی / یال جنوب غربی. ۱۵۰۰ متر صعود شامل صعود های ترکیبی پرشیب، یخ و برف تا شیب ۶۰ درجه و صخره تا درجه V.
اولین صعود کوه	۲۸ جولای ۱۹۸۸. نیما دورجی شریا (Nima Dorje Sherpa) و تسوانگ اسمانلا اهل هند، یوشیو اوگاتا و هیدکی یوشیدا (Hideki Yoshida) اهل ژاپن. هشت کوهنورد دیگر در طی دو روز بعد به قله رسیدند.
اولین صعود مسیر	به توضیح قبل مراجعه شود.
ارتفاع بارگاه اصلی	از همه جا مناسب تر بارگاه پیشرفته در ارتفاع ۵۰۰۰ در یخچال شمالی ترانگ است که از اواخر ژوئن پوشیده از یخ خشک و سنگ است.

جاده انتهایی	دماغه یخچال سیاچن، دره نوپرا، بعد از دو روز رانندگی خسته کننده از له (Leh)
طول راهپیمایی	حداقل ۴ روز از جاده انتهایی که ممکن است به دلیل دشواری های عبور از رودخانه بیشتر شود.
فصل	بهترین شرایط برف در جولای و آگوست.
مجوز	فدراسیون کوهنوردی هندوستان. تنها هیئت های مشترک با هندی ها مجوز حضور در این منطقه حساس نظامی را دارند. تاخیر در له معمول است.
نرخ موفقیت	حال که مسیر راهپیمایی شناخته شده است، بخت صعود هیئت های بعدی بالا است.
کتابنگاری	<p>اکتشافات اولیه در کتاب</p> <p>The Italian Expedition to the Himalaya, Karakoram and Eastern Turkestan (۱۹۱۳-۱۴)</p> <p>نوشته فیلیپو دی فیلیپی و همچنین</p> <p>The Karakoram and Turkestan Expedition of ۱۹۲۹-۱۹۳۰</p> <p>نوشته دکتر ویسر به رشته تحریر در آمده است. سفرهای اخیر در کتاب استفن ونبلز به نام</p> <p>Painted Mountains (Hodder & Stoughton, ۱۹۸۶)</p> <p>که گزارشی است از هیئت ۱۹۸۵، گزارشی از هیئت بحث انگیز ۱۹۸۶ در کتاب</p> <p>Rimo, Mountain on the Silk Road (Hodder & Stoughton, ۱۹۸۸)</p> <p>نوشته پیتر هیلاری، و کتاب</p> <p>Himalayan Climber (Diadem, ۱۹۹۲)</p> <p>نوشته داگ اسکات که تصاویری عالی از قله ریمو را داراست. HJ مجلدات ۴۲ و ۴۶ دارای گزارشات و نقشه های کاملی است؛ و جلد ۴۵ آن گزارش اولین صعود را به چاپ رسانده است.</p>